

CANNES 2014

*Links – de entree van het festivalpaleis met hardwerkende inkopers, vertoners en journalisten
Rechts -Pauline Terreehorst in Cannes, Foto: Geke Roelink, Filmhuis Den Haag*

De hond in de film, het oudere echtpaar in de film, waargebeurde verhalen in de film, het leven van acteurs in de film: over elk van deze thema's zouden we komende herfst wel een programma kunnen maken met de films die in Cannes te zien waren de afgelopen weken. Het festival was gevarieerd, onderhoudend en leidde vrijwel altijd tot een mooi gesprek op een van de vele terrassen die Cannes rijk is. Bij sommige festivals, zoals Venetië, is het een probleem dat al dat moois niet aangekocht is voor Nederland. Dat komt omdat veel distributeurs hun complete budget al in Cannes hebben besteed. En dat is begrijpelijk. Want met het aanbod van Cannes is al een flink filmjaar te vullen.

Dat gebeurt al meteen in juni, als de film *Twee dagen, Een nacht* van de gebroeders Dardenne in Nederlandse première gaat en meteen in Natlab te zien zal zijn. In Cannes was hun galapremière een van de hoogtepunten voor de Belgisch/Franse filmindustrie, waarvoor veel hoogwaardigheidsbekleders en filmsterren kwamen opdaven. Zelfs Sophia Loren maakte daarvoor een – verpletterende – entree, ook als eerbetoon aan de hoofdrolspeelster Marion Cotillard, een van de grote Franse filmsterren van dit moment. De film zelf is overigens minder glamoureuus. Een vrouw probeert haar dreigende werkloosheid te verhinderen door steun te vragen bij haar collega's. Die blijken dan toch niet allemaal de vrienden of vriendinnen te zijn die ze dacht dat ze waren. Dat soort ervaringen, die vaak over moraal gaan, kwamen in wel meer films aan bod. Zo was er ook de Zweedse film *Turist*, over een man die een lawine op zijn gezin af ziet komen, terwijl ze net gezellig op een terras willen eten. De man vlucht weg, zijn vrouw en twee jonge kinderen achter latend. Daar kun je nog lang over doorpraten samen als je je af vraagt 'Wat zou jij doen in zo'n situatie'. Het zijn dit soort films die we komend seizoen graag in Natlab willen laten zien.

Maar er was meer dat de moeite waard was: grote historische films bij voorbeeld over bijzondere mensen en gebeurtenissen. *Mr. Turner* van Mike Leigh is zo'n film, over het moeilijke leven van de impressionistische Engelse schilder Turner, met veel aandacht voor de plaatsen waar hij zijn inspiratie vandaan haalde voor zijn 'licht'-impressies: Holland bij voorbeeld. Maar vooral de Engelse en Franse kust rond het Kanaal. Timothy Spall (o.a. bekend van *Secrets & Lies*) speelt de indrukwekkende hoofdrol. Als je deze film combineert met *National Gallery*, de nieuwe documentaire van Frederick Wiseman over het dagelijks leven in een van de meest vooraanstaande musea ter wereld, dan kunnen we meteen met elkaar in gesprek raken over het belang van schilderkunst versus filmkunst. Misschien gaan we dat ook wel doen komend seizoen.

Ken Loach verfilmd in *Jimmy's Hall* het verstikkende plattelandleven in Ierland in de jaren twintig, waar de katholieke kerk elk aspect van het leven domineerde, en het inrichten van een danshal al als teken van (communistische) rebellie werd gezien. En Zhang Yimou (*Raise the Red Lantern*) maakte met *Coming Home* een aangrijpend portret van een echtpaar dat gescheiden werd door de Chinese Culturele Revolutie, en de treurige rol die hun dochter daarbij speelde. Daarnaast waren er ook nog onderhoudende verfilmingen van het leven van Grace van Monaco en Yves Saint Laurent - beide vooral fijn om naar te kijken als modeshow en interieur-reportage.

Waargebeurde verhalen hebben vaak een grote aantrekkingskracht, maar Cannes liet zien dat realistisch verbeelde sprookjes dat ook kunnen hebben. De Hongaarse film *White God* bijvoorbeeld laat een huiveringwekkende nachtmerrie tot leven komen in een film waarin honderden uitgebuite en vals gemaakte zwerfhonden de macht overnemen in een stad. Alleen een jong meisje weet ze te temmen.

Het acteren zelf speelde een belangrijke rol in een aantal films, waaronder het Turkse *Winter Sleep* van Nuri Bilge Ceylan, dat de Gouden Palm won. De film, over een oudere acteur die op het Turkse platteland is gaan wonen, gaat over de keuzes die mensen in hun leven maken, maar ook over het verschil tussen acteren en leven. Meer films hadden dat thema, zoals *Clouds of Sils Maria*, waardoor het een mooi onderwerp is voor al onze theaterliefhebbers. Ze zouden samen met acteurs in gesprek zouden kunnen gaan over de essentie van theater, en acteren voor film.

Bij de start van het nieuwe Culturele Seizoen, begin september, weten we meer over het definitieve programma. Maar voor nu maakt de oogst van Cannes al duidelijk dat het een rijk en bijzonder filmjaar kan gaan worden.

Pauline Terreehorst
Directeur Natlab door Plaza Futura